

<p>4 червня</p>  <p>Міжнародний день безневинних дітей-жертв агресії</p>	<p>5 червня</p>  <p>Всесвітній день довкілля</p>	<p>6 червня</p>  <p>День журналіста України</p>	<p>7 червня</p>  <p>День працівників водного господарства</p>	<p>7 червня</p>  <p>День працівників місцевої промисловості</p>	<p>9 червня</p>  <p>Міжнародний день друзів</p>	<p>14 червня</p>  <p>День працівників легкої промисловості</p>	<p>14 червня</p>  <p>Всесвітній день донора</p>		
<p>18 червня</p>  <p>День дільничного інспектора поліції</p>	<p>19 червня</p>  <p>День фермера</p>	<p>20 червня</p>  <p>Всесвітній день біженців</p>	<p>21 червня</p>  <p>День медичного працівника</p>	<p>21 червня</p>  <p>День батька в Україні</p>	<p>22 червня</p>  <p>День скорботи та вшанування пам'яті жертв війни в Україні</p>	<p>23 червня</p>  <p>День державної служби ООН</p>	<p>23 червня</p>  <p>День державної служби України</p>	<p>26 червня</p>  <p>Міжнародний день ООН на підтримку жертв торгівлі людьми</p>	<p>28 червня</p>  <p>День Конституції України</p>

Виробник і пайовик: щоб зв'язок між нас не зник!



ПЕРЕВЕСЛО



Міжрайонний інформаційний бюлетень Групи компаній «Нива Переяславщини»

№6(72) від
06.06.2026

НАШІ У МЕЖИГІР'І...



НОВИНИ ЩОДНИНИ

КИЇВЩИНА БУРЕМНА

Масовані атаки РФ по Бориспільському району та Київщині. У травні Бориспільський район неодноразово постраждав від російських атак дронами та ракетами. Найбільший резонанс викликала атака на село Щасливе, де було поранено людей, згорів будинок родини загиблого військового, пошкоджені житлові будинки та автомобілі.

ЛІТО ПО-БОРИСПІЛЬСЬКОМУ

Бориспіль готується до літнього сезону та масштабного благоустрою. У Борисполі тривають роботи з благоустрою парків, водойм і міських територій. Міська влада також повідомила про продовження ремонту доріг, облаштування зелених зон та підготовку інфраструктури до літа. Окремо мешканців попереджали про промивку водомереж і необхідність запасу питної води.

СІВБУ МАЙЖЕ ЗАВЕРШЕНО

Посівна майже завершена: Україна засіяла понад 94% площ Аграрії вже засіяли понад 5,6 млн га ярих зернових і зернобобових. Лідирують Полтавщина, Чернігівщина, Черкащина та Київщина. Найбільші площі — під кукурудзою, соняшником і соєю.

Різно дорожчає посівна: пальне +69%, добрива +35%. Фермери працюють у значно складніших умовах: витрати на гектар зросли майже на 20%. Причина — подорожчання пального, логістики та азотних добрив. Експерти попереджають про зниження маржинальності агробізнесу.

НОВЕ У БРОНЮВАННІ АГРАРНИКІВ

Введено нові правила бронювання аграріїв від мобілізації. Для отримання статусу критично важливого підприємства тепер потрібно обробляти щонайменше 1000 га або мати річний дохід від 40 млн грн. Також посилили вимоги до зарплат працівників.

ЦІНИ НА ПРОДУКЦІЮ

Ціни на ріпак та олійні культури зростають. На експортному ринку ціни на ріпак нового врожаю вже досягли 590–600 дол./т. Попит із ЄС та західного кордону залишається високим, а фермери очікують вигіднішого сезону для олійних культур.

УКУКУРУДЗИ



#25РАЗОМЗНИВОЮ

Ох, як вони прагнуть нас зламати! Як захлинаються від люті. Якими хмарами пускають «шахеда», «орсініки», «циркони»... Як душа болить за українців: киян, сумчан, за знищені міста сходу та окупований південь. Але тримаємось! Після таких «ракетних ночей» особливо гостро хочеться жити, любити, квітнути і берегти своїх.

А вранці українці пишуть у соцмережах, що пішли робити свої найбажаніші, найкорисніші справи з думкою про себе, про життя, про те, що не треба нічого відкладати, а треба вже сьогодні йти і втілювати в життя. Нас б'ють, а ми тягнемось до життя ще з більшою жагою. Ми не просто громадяни України — ми феномен. Там, де давно все б стало паралізованим

ТУТ І ЗАРАЗ

після такої ночі — у нас з'являється ще більше відчуття життя і бажання діяти.

«Робота компанії — це постійні зусилля сотень людей, це професіоналізм і відповідальність за свою справу, бо ми виробники харчів, тому не маємо права робити її абияк. Та це і не в наших правилах. Тож, незважаючи на напружений графік і тривожні новини, намагаємось



влаштувати колегам хоч якесь розвантаження. Щороку обираємо для цього якусь із перлин України. Цього разу це Парк-пам'ятка садово-паркового мистецтва загальнодержавного значення «Межигір'я», — коментує подію ейчар Марія Кірдяшкіна.

Чесно кажучи, відчуття двоякі, бо вся ця краса — то нагробане у людей, але є у Лесі Українки поезія «Напис в руїні» про царя царів, який хотів себе увічнити у будівлях, тільки імення його стерлося:

І вже ніхто з нащадків наймудріших

І кожна статуя, колона, малювання,



Є ІНТУІЦІЯ?

Ми часто стоїмо перед вибором, якою дорогою піти, яке рішення обрати, чи погодитися на нову роботу, переїзд у інше місце, обрання вишу... Наш вибір може круто змінити життя...

Відповіді на ці важливі питання шукаємо навколо, поза собою. Звертаємося до інтернету, питаємо поради у друзів або членів сім'ї, читаємо книги або консультиємося з експертами. І часто ми нехтуємо найціннішим джерелом з усіх — нашою власною інтуїцією.

Якщо просто сказати про інтуїцію, це здатність швидко приймати важливі рішення без довгих роздумів, орієнтуючись на власну підсвідомість. У людей вона розвинена по-різному, а от цікаво — чи є вона у рослин?

Риторичне запитання... У людському розумінні її немає, бо вони не мають емоцій та свідомості, проте вони володіють дивовижними фізіологічними механізмами, які нагадують передчуття чи адаптацію.

Рослини миттєво відчувають зміну освітлення, температури, склад ґрунту, дотики або навіть звуки. Це дозволяє їм швидко реагувати на небезпеку та попереджати сусідні рослини.

Вони виділяють леткі хімічні речовини, які сигналізують іншим рослинам про загрозу, та можуть «запам'ятовувати» стресові ситуації і реагувати відповідним чином. Ці реакції є результатом мільйонів років еволюції та генетичної програми.

Скажете, до чого тут кукурудза? А їй, як і багатьом культурам цього року, довелося покладатися не

лише на знання агрономів, а й на власну інтуїцію, бо природа добряче випробувала сільське господарство на міцність.

Напроситися на поле, та ще й у таку гарячу пору, дуже непросто. Робота кипить на повну, і аграріям зовсім не до преси. Але ми — одна команда, робимо спільну роботу, тому як не розповісти про тих, хто в умовах дефіциту пального і робочих кадрів, блокади погоди і постійного наступу морозів виконує свою найважливішу роботу — вирощує хліб!

Ми на полі у двох агрономів — досвідченого Миколи Васильовича Остапенка та молодого — Єгора Хмаріна. Тут, як і в компанії, досвід іде поруч з ентузіазмом молоді, тож віримо, що все буде добре.

Вони кажуть, що саме температура ґрунту, вологість і ризик заморозків визначають оптимальні строки виходу в поле. Цьогорічна посівна і так запізнилася, а тут ще й загроза заморозків, але ми сіємо, бо далі уже потепління. А доки немає потрібної температури — кукурудза або дуже повільно проростає, або чекає слухної миті. Її біоіндикатори відчувають наближення тепла, і вона готується прорости. Допоки вона в землі, їй ніщо не загрожує.

Дорогою зустрічаємо багатьох людей, професіоналів, які допоможуть кукурудзі витримати стресову

ситуацію. Вносять органіку Василь Кудлюк. У посівній задіяно сучасну техніку: десь сіють разом із рідким добривом, десь добриво вже внесено. На сівалці працює Іван Шемет. Робота в полі складна, але не така, як у хлопців на фронті, — він про це знає, бо недавно повернувся з передової, у нього народилася третя дитина. Був гармашем, зараз знову став трактористом.

Вносять добриво різнороб Микола Барабаш, кранівник — Ігор Лойчик, дискує тракторист — Олександр Данілов. Готують поле до посівної, виорали ще восени, зараз дискують та

вносять добриво. На тракторі — Микола Ковалівський, а підвозять добриво та завантажують сівалки зерном наші колеги — водії та працівники Олег Тимчук та Олександр Кукса.

Поки ми мандрували полями, навіть сніг почав пролітати — така весна! Але сіють наші: Сергій Нізов на сівалці, тракторист — Вадим Назаренко.

А додайте ще до цього недремне око агрономів — і отримаєте гарний урожай. І тут ми вже покладаємося не на інтуїцію, а на власний багаторічний досвід.



ЖИТИ ПОВНИМ ЖИТТЯМ!



Мережечка, різьба і навіть цегла

Незримилими устами промовляє:

«Мене створив єгипетський народ
І тим навек своє імення вславив!»

Так само і всю цю красу в Межигір'ї створив народ, ми з вами: наші податки, наша праця, наші зусилля. І тут справді є на що подивитися.

Це наймолодший український парк, абсолютно дивовижний, із прекрасними квітучими галявинами, струмками, водограями та фонтанами. Це розкішна набережна з неймовірними краєвидами на Київське море.

Це зоопарк із тваринами, що живуть собі в радість. Це чудові архітектурні ансамблі, творіння українських зодчих і ландшафтних архітекторів.

Сучасний парк-пам'ятка з високою

природоохоронною цінністю через наявність у видовому складі флори та фауни видів із міжнародним охоронним статусом, величезна колекція рододендронів, які саме буяють усіма кольорами. Зрештою, це історична місцевість з більш ніж тисячолітньою історією часів Давньої Київської Русі, розквіту Запорізької Січі та

натхнення Тараса Шевченка.

Усім цим милувалися 90 нивчан, представників різних виробничих підрозділів. Хтось обрав для себе піщу прогулянку, хтось пересувався на електромобілях, хтось милувався краєвидами, хтось відпочивав у тіні дерев. І звичайно, «Нива» подбала про транспорт, перекус, оплату квитків, корпоративні футболки та кепки, а чудову атмосферу забезпечили самі колеги. Дружнє спілкування, неповторна атмосфера і краса цього парку додають сил триматися, працювати і йти життям.

Можете заперечити, що війна і зараз не до екскурсійних поїздок... Але саме сьогодні здалося, що не може бути більш вчасного моменту, щоб квітнути так, як зараз хочеться, і жити життям...



ПІДТРИМУЄМО ПОЛІТИКУ КОНКРЕТНИХ СПРАВ!



Сьогодні разом із в.о. голови Київської обласної ради Ярославом Добрянським відвідали Київську обласну клінічну лікарню, де триває реалізація важливого проєкту — створення сучасного безбар'єрного реабілітаційного простору.

Цей проєкт — продовження домовленостей, яких досягли наприкінці минулого року. Тоді з Героєм України, засновником агропідприємства «Нива

Про створення сучасного безбар'єрного реабілітаційного простору, завдяки підтримці власника компанії «Нива Переяславщини» Олександра Мостіпаня, розповідає голова КОДА Микола Калашник...

Переяславщини», меценатом Олександром Мостіпанем було підписано меморандум про створення такого простору.

Нині вже бачимо, як ця

домовленість перетворюється на конкретний результат. На об'єкті активно тривають роботи. Частково реалізовано гольф-локацію, формується інфраструктура для фізичної активності, триває будівництво басейну, приміщень для ерготерапії, зон відпочинку та занять спортом. Усі рішення — інклюзивні, безбар'єрні, адаптовані для людей з інвалідністю та маломобільних груп.

Оглянули хід реалізації проєкту на місці. Розуміємо, що запит на такі простори значно ширший, тому ухвалили рішення його масштабувати — домовилися про фінансування вже з обласного бюджету, щоб розширити спортивні локації та зробити простір

ще більш функціональним.

Основний проєкт реалізується за позабюджетні кошти — як і було визначено під час підписання меморандуму. Крім того, до нього активно долучається й інший соціально відповідальний бізнес. Зокрема, наші партнери з благодійного фонду «МХП – Громаді», які системно підтримують громади Київщини, допомагають у розвитку інфраструктури, будівництва безбар'єрної входної групи, зони літнього харчування та спілкування.

Важливо, що ми формуємо цей простір не лише як медичну чи реабілітаційну локацію. Він матиме повноцінне соціальне наповнення. Тут обов'язково працюватиме ветеранський бізнес, зокрема кав'ярня для відвідувачів. Це дає можливість ветеранам не лише проходити відновлення, а й повертатися до активного життя, бути в колі однодумців, друзів, побратимів, реалізовувати себе.

Ми підходимо до цього проєкту комплексно. Йдеться не лише про інфраструктуру, а про створення середовища, де людина може пройти шлях від лікування до повноцінної реінтеграції в цивільне життя.

Плануємо відкрити цей простір вже влітку.

Дякую всім, хто долучається до цієї роботи — ви робите справді велику і важливу справу. А ми продовжуємо рухатися вперед. Поряд із відновленням — формуємо нову якість життя на Київщині.



Робота у сільському господарстві вкрай непроста, а деякі культури, особливо заморські, вимагають пильної уваги. Одна з найвибагливіших — соя. Вона з'явилася на землі ще 5000 років до нашої ери, у Східній Азії, в Китаї. У кулінарії Китаю соя — це «священний» продукт. З неї виготовляють соєвий соус, тофу, соєве молоко, а зелені боби вживають як закуски (маодоу).

Та вона взагалі дивовижна рослина, яка не виснажує ґрунт, бо на її коренях утворюються бульбочки з азотфіксуючими бактеріями, тож вона — хороший попередник. А ще вона має волосся — не таке, як наше, а вся вона вкрита невеличкими волосками і ще й цвіте білим, рожевим чи фіолетовим цвітом. Вона — самодостатня рослина, навіть самозапильна. Із неї навіть виробляють біодизель.

Соя є єдиною культурою, яка містить усі незамінні амінокислоти. Вона запросто замінить м'ясо чи рибу.

Для Групи компаній «Нива Переяславщини» вона важлива своїми властивостями. Це відмінне джерело білка.

Джерело білка: Соя є одним з найбагатших рослинних джерел білка, яке

СОЯ

за якістю наближається до тваринного. Соя містить антиоксиданти, вітаміни та мінерали, що позитивно впливають на здоров'я. Тому для наших порослят — це незамінний продукт, правда, і для її вирощування треба докласти немало зусиль.

До посівної «Нива» готується ще з осені, провели оранку на глибину 2530 см. А навесні проходять основні роботи. На полі, куди ми напросилися, кипить робота. Володимир Барабаш, хоча й молодий, вже досвідчений агроном, тому може правильно виставити сівалку, визначитись щодо посівних одиниць і декілька разів перевірити, чи все так, як вимагає соя. Тут головне — щоб не було повітряної тривоги, бо сучасні машини працюють за найновішими технологіями, тому потрібен інтернет.

Навесні проводять боронування та культивування для вирівнювання ґрунту та знищення бур'янів. Водночас

Діти виїхали до іншому міста, а якщо і живуть близько, то мають повно власних проблем і мало часу. Та що там казати, твій світ змінився. Усе, чим можна було жити до цього, відійшло, треба шукати інші сенси, якщо стане сил і охоти. Так життя поступово звужується із Всесвіту до вікна.

То чи означає це, що ти нікому не потрібен і все вже в минулому? Ні, бо у тебе є ти, твоє тіло, яке змінилося, але все ще прагне жити, ти дихаєш, ти можеш рухатися, у тебе є досвід, знання, часом мудрість і можна вигадати собі мільйони занять, щоб зігріти душу. І світ зовсім не скидає тебе із рахунків, бо ти становиш його десяту частину, а в деяких країнах ще більше.

Наразі Населення Землі становить приблизно 8,3 мільярда осіб. За демографічними стандартами, частка людей похилого віку (від 65 років і старше) у світі становить близько 10,5%, а в Україні цей показник є вищим і сягає 17,6%.

Це вагома частка населення і сфера обслуговування, економіка та взагалі довколишні повинні враховувати цю кількість, коли планують майбутнє. На жаль, зараз вони не мають для цього ні часу, ні сил. Але все зміниться! А допоки - маємо дбати про себе самі. І тут дуже важливо, як ми сприймаємо себе у зрілому віці. І важливо не боротися зі старістю, бо вона прагнеться до тебе порадує. Обрати заняття, про яке давно думав, але не мав на нього часу. Затефонувати друзям, голос яких

Такими словами розповіла про своє життя наша співрозмовниця. Запитайте, як це – жити у вікні? Ми розповімо. Це, коли ми маємо 70+ років, проблеми зі здоров'ям, здебільшого із опорно-руховим апаратом, коли соціальні зв'язки слабшають. Багато друзів чи знайомих не виходять із дому, перебралися до дітей, чи пішли за межу вічності...



Я ЗАРАЗ ЖИВУ У ВІКНІ...

опиратися, а просто забути про неї.

Дозволити собі носити речі не нудні та темні, а приємні для ока, які



тебе порадує. Обрати заняття, про яке давно думав, але не мав на нього часу. Затефонувати друзям, голос яких

порадує. Поїхати на екскурсію чи в театр і насолодитися відпочинком.

Освоїти нові знання, замість того, щоб бурчати на нові технології. Здивувати мозок, що налаштувався на деградацію, прагненням зрозуміти комп'ютер чи планшет, знайти віртуальних друзів у інтернеті.

Рух має стати вашою релігією. Невеликі прогулянки, малесенька грядочка з квітами, велосипед чи скандинавська ходьба і не важливо, що скажуть люди. Ви у себе найголовніша людина!

А ще оточення, яке не скаржиться. А постійно щось вигадує і перебуває у гарному настрої. Така енергія зараз!

Саме так ми підходимо до своєї місії із відвідування наших знайомих з «Пакунками добра» і кожного разу у них не просто харчі, там наші щирі побажання довголіття і щасливих наповнених днів.

Цього разу ми знову були у Любомирівці. Відвідали нашу давню знайому Полінку. Директор благодійного фонду «Ниви Переяславщини» Анатолій Єщенко передав дівчинці дарунки від своєї онучки Міланки.

Заїхали до Альони Петрівни та Олени Василівни Сотник, які сповна пережили усі незгоди війни, бо переселені, змушені були тікати від війни. На їх

Лиманському напрямку уже повна розруха, а тут спокійно. Але вони тримаються, одна одну підтримують.

Марія Миколаївна Яременко переселена із Народицького району, їй 96 років і вона досі оптимістично дивиться на світ.

Так ми відвідали 16 людей і принесли їй крапельку радості, розраду і полегшення.

Старість — це не зморшки на обличчі. Старість — це коли твої спогади починають важити більше, ніж твої мрії.

Тому варто стежити за тим, щоб плани на завтра були грандіознішими за те, що ти зробив учора.



ВИМАГАЄ УВАГИ!

вносять добрива: соя добре реагує на внесення фосфорних та калійних

добрив, а азотні — обережно, адже вона здатна фіксувати азот з повітря.

Соя — теплолюбна культура, тому посів проводять, коли ґрунт прогріється до 10-12 °С. На цьому полі посів пізній, бо довго стояла вода. Але Володимир каже, що все буде добре, механізатори досвідчені, не перший раз на посівній, тай забаганки сої у «Ниві» добре вивчили.

Ґрунт багатий на поживні речовини, але лужний, тож елементи слабо доступні, а волога утримується у верхніх шарах; проте агрономи досвідчені, тому все буде добре.

На полі дивна компанія! Вперше за всю

мою роботу серед працівників є навіть жінка. Та ще й яка! Світлана Шляхтіна — мати семи дітей, вона разом з родиною переїхала з Куп'янська. Жити там уже неможливо! Місто переходило кілька разів із рук в руки. Ворог знищив його повністю, вони довго не здавалися, не хотіли їхати з рідного дому, але ж є п'ятеро дітей, які ще живуть з батьками, тож довелося. Відразу потрапили в Київ, трохи пожили у тимчасовому прихистку і стали шукати постійне житло. Із ним допомогла Студениківська громада. Тут прийняли, привітали з будинком, тепер діти у садочку та школі, а обоє батьків працюють на «Ниві». Чоловік — трактористом, а Світлана — різноробом, і це її перша посівна. Про свій стан жінка каже просто: «Треба жити, рости дітей і сіяти!». Її чоловіка ми побачили пізніше на підживленні кукурудзи, а з діточками познайомимось, коли повеземо їх на екскурсію у зоопарк. Найменшому — чотири роки, найстаршому — 15: «чотири синочки і лапочкачка». Відразу було дуже складно, але громада допомогла. «Головне, щоб було житло! Решту можемо зробити

всі разом! Перспективи повернутися немає...», — каже багатодітна мама. Коли виїжджали, найменшому не було й року!

Колеги розуміють, підтримують. Тепер разом працюють, щоб виростити урожай. На сівалці — Богдан Мислик, на навантажувачі — Станіслав Левченко, підвозять насіння та добрива — Сергій Нізов та Василь Гуцал, різнороби — Володимир Довгорук та Світлана Шляхтіна. Дискують — Олексій Маслов та Володимир Миронов.

Тут поруч вже оприскують пшеницю по фазі прапорцевого листка. Проводимо захист від шкідників та хвороб. Трудяться на оприскувачі — Іван Налапко, Олександр Чепіль, на тракторі — Олександр Колодій, Олександр Кукса, на Сканії — Анатолій Андрієнко.

«Зараз не стільки заважають природні примхи, скільки постійні «повітряні тривоги», бо ми сіємо по навігації, але люди досвідчені, до умов пристосувалися, маємо робити свою головну роботу — вирощувати хліб, — каже Володимир Барабаш, — Тому робимо її добре!».



Свята язичницькі та канонічні

Івана Купала: святкування та древні традиції

Походження свята сягає тисячоліть у глибину слов'янського язичництва — це момент найвищої сили природи, коли вогонь очищає, вода лікує, а трави набирають цілющої потужності...

іскра багаття нагадує про силу предків. Корені свята губляться в добу культури шнурової кераміки, ще 2300–1700 років до нашої ери. Тоді люди

богом земних плодів, інші — просто з ритуальним купанням. Приставка «Івана» з'явилася в XV–XVII століттях, коли церква намагалася «приручити»

Хлопці й дівчата разом розпалюють вогонь, кидають у нього старі речі, щоб спалити все погане. Стрибки через полум'я — не просто розвага. Закохані пари стрибають, тримаючись за руки: якщо не роз'єднаються, шлюб буде міцним. На Полтавщині іноді стрибають через кропиву — перевірка на витривалість і очищення.

Дівчата плетуть вінки з семи-дев'яти трав: любисток для кохання, полин від пристриту, чебрець для здоров'я. Увечері вінок з запаленою свічкою пускають на воду. Пливе швидко й свічка горить — скоро весілля. Тоне — не судилося. Хлопці ловлять чужі вінки, а дівчина, чий вінок упіймали, може поцілувати сміливця.

Купальське дерево — ще один символ. Дівчата прикрашають гілку верби чи вишні квітами, стрічками, ягодами, називають Купалом або Мареною. Навколо водять хороводи, співають «Ой на горі два дубки», потім дерево топлять або спалюють. Збирають трави на світанку — вони набувають особливої сили. А легенда про цвіт папороті досі манить сміливців у ліс: хто знайде, той побачить скарби й зрозуміє мову тварин. Насправді папороть не цвіте, але спори світяться в темряві — достатньо для містики.

РЕГІОНАЛЬНІ ОСОБЛИВОСТІ СВЯТКУВАННЯ ІВАНА КУПАЛА В УКРАЇНІ

На Поліссі традиції найархаїчніші: опудала Купала й Марени роблять із соломи, розривають руками, топлять у річці. Хороводи тривають до світанку. На Полтавщині хлопці ловлять вінки вплав, а діти стрибають через кропиву. Київщина й Одещина славляться пишними гільцями — прикрашеними деревами, які потім спалюють.

Карпати більш стримані: тут оперізуються перевеслом із трав і освячують оселі. Слобожанщина додає русалок — Марену вбирають як старшу русалку. Кожна область додає свій колорит, але всюди головне — вогонь, вода й сміх молоді.

СУЧАСНЕ СВЯТКУВАННЯ ІВАНА КУПАЛА: ЯК ДОЛУЧИТИСЯ БЕЗПЕЧНО Й ВЕСЕЛО

У 2025–2026 роках фестивалі в Пироговому під Києвом, у Львові та на Поліссі збирають тисячі людей. Театралізовані дійства, майстер-класи з плетіння вінків, етно-музика — все це доступно навіть у місті. Для початківців радимо почати з малого: зібрати друзів біля річки, розпалити безпечне вогнище, сплести вінки з аптечних трав.

Поради для безпеки: стрибайте через вогонь тільки в сухому одязі, не пускайте дітей одних до води, використовуйте LED-свічки для вінків замість відкритих. Купайтеся тільки вдень — нічна вода може



Свято Івана Купала відзначають у ніч з 23 на 24 червня 2026 року за новоюліанським календарем Православної церкви України. Ця дата повернулася до астрономічного літнього сонцестояння після реформи 2023 року, коли церковний календар зсунувся на 13 днів. Раніше в народі звикли до ночі з 6 на 7 липня, але тепер обряди знову співпадають із найкоротшою ніччю року, коли сонце віддає всю свою силу землі, воді й людям.

Християнство додало ім'я Івана Хрестителя, але не стерло первісної магії: стрибки через багаття, вінки на річці та пошуки цвіту папороті досі живі в українських селах і містах. Для початківців це чарівна ніч гулянь, для просунутих — цілий пласт етнографії, де кожна деталь несе символи родючості, кохання й захисту від нечисті.

Стаття розкриває повну картину: від археологічних коренів до сучасних фестивалів, регіональних відмінностей і практичних порад. Тут знайдуть відповіді всі — і ті, хто вперше плете вінок, і ті, хто шукає глибокий сенс у старовинних обрядах. Свято Івана Купала залишається живим мостом між минулим і сьогоднішнім, де кожна

уже влаштували ритуали навколо літнього сонцестояння — часу, коли день перемагав ніч, а земля щедро обдаровувала врожаєм. Перші писемні згадки з'являються в Волинському літописі 1262 року як «на самі купальє». Пізніше Густинський літопис XVII століття згадує бога Купала як покровителя плодів і кохання, хоча в пантеоні Володимира Великого його імені немає — він залишався народним, фольклорним.

Християнізація не знищила обрядів, а майстерно вплела їх у церковний календар. Різдво Іоанна Предтечі ідеально наклалося на сонцестояння: Іван Хреститель «купав» людей у Йордані, а Купала — у річках і росі. Так з'явилася подвійна назва. У XVII столітті свято перетворилося на молодіжні гуляння, а в радянські часи його відновили як «свято радянської молоді» з хороводами й вогнищами, але без релігійного забарвлення. Сьогодні Івана Купала — це культурна спадщина, яку театральнo відтворюють у музеях просто неба.

Етимологія назви багатозарова. «Купала» походить від праслов'янського *kupati — обмивати, очищати, або від індоєвропейського кореня, що означає «горіти, кипіти». Деякі дослідники пов'язують із

язичницьке дійство.

ДАТА ІВАНА КУПАЛА 2026: ЧОМУ ТЕПЕР 23-24 ЧЕРВНЯ І ЩО ЦЕ ЗМІНЮЄ

До 2023 року ПЦУ та УГКЦ трималися юліанського календаря, тому Різдво Іоанна Хрестителя припадало на 7 липня. Народ святкував Купала в ніч проти цієї дати. Перехід на новоюліанський календар, який точніший і співпадає з астрономією до 28000 року, повернув усе на місце. Тепер ніч з 23 на 24 червня 2026 року — це не просто зсув на папері, а повернення до первісної енергетики сонцестояння.

Для багатьох сімей це стало приємним сюрпризом: обряди знову відбуваються, коли ночі найкоротші, а сонце найсильніше. У селах Полісся й досі можна почути розповіді про «старий стиль» 6-7 липня — деякі родини святкують двічі, щоб не втратити традицію. Але офіційно і для більшості українців дата Івана Купала 2026 — саме 23-24 червня.

Дані базуються на церковних календарях ПЦУ та етнографічних дослідженнях.

МАГІЧНІ ОБРЯДИ ТА ТРАДИЦІЇ
НА ІВАНА КУПАЛА: ВОГОНЬ,
ВОДА І ТАЄМНИЦІ НОЧІ
Центр свята — багаття на березі річки.

бути холодною. А для просунутих — запишіться на етно-екскурсію або прочитайте Гоголя «Вечір проти Івана Купала», щоб відчути атмосферу.

ЦІКАВІ ФАКТИ ПРО ІВАНА КУПАЛА

- Мусоргський написав симфонічну поему «Ніч на Лисій горі» саме під враженням від купальських легенд про шабаш відьом.

- Цвіт папороті — це науково спори *Osmunda regalis*, які в темряві справді світяться слабким зеленим світлом, ніби виконуючи міф.

- У СРСР 1959 року свято офіційно відновили як безрелігійне, а опудала Марени іноді замінювали на фігури «п'яниць і хуліганів».

- Аналогічні свята є по всій Європі: Ліго в Латвії, Сан-Хуан в Іспанії, Мідсаммер у Швеції — всюди стрибають через вогонь і пускають вінки.

- Церква в XVII столітті суворо забороняла обряди, називаючи їх «диявольськими», але народ зберіг традиції всупереч указам.

- На Гуцульщині після Купала починаються «горобині ночі» — період сильних гроз, які, за повір'ям, можуть вбити людину блискавкою.

- У сучасних фестивалях 2025 року в Тернополі та Києві вперше поєднали традиційні обряди з сучасною етно-електронною музикою — і це спрацювало!

Кожна деталь свята Івана Купала — це нитка, що з'єднує нас із предками, які вірили в силу природи. У 2026 році, коли ніч 23 червня знову запалить тисячі вогнищ, ви можете стати частиною цієї живої історії. Збирайте траву, плетіть вінки і стрибайте через полум'я — літо тільки починається, а магія триває.

ІВАНА ХРЕСТИТЕЛЯ – СВЯТО РІЗДВО ІОАННА ПРЕДТЕЧІ

У народі також вживають такі назви цього свята: Івана купала, Івана хрестителя, Івана предтечі.

24 червня православні в Україні відзначають велике свято — Різдво Пророка, Предтечі і Хрестителя Господнього Іоанна, і присвячений він народженню пророка Іоанна Хрестителя — звідси скорочене найменування: «Різдво Іоанна Предтечі», «Івана Предтечі». А ще воно відомо як Івана Купала, Іванів день, і хоча язичницькі обряди цього дня Церква завжди засуджувала, між народною назвою і церковним явний зв'язок: слово «хреститель» і слова «купатель, занурювач» мають один грецький корінь, від якого і походить ім'я пророка Іоанна — Хреститель. До буйних народних традицій ми ще повернемося, спочатку давайте розберемося з основою — святом церковним. І почнемо з того, ким же був Іван, для якого дані відразу три визначення: «Пророк, Предтеча, Хреститель».

Пророка Іоанна називають

Предтечею, тобто попередником Ісуса Христа, тому що його місія була в тому, щоб дізнатися Христа, Сина Божого, серед тисячі інших людей і сповістити світу про Його прихід, Його пришесть. Євангеліє називає пророка Іоанна гласом Божим, який готує людей до зустрічі з Христом. Саме пророк

Іоанн хрестив Ісуса — Церква відзначає цю подію 19 січня як свято Хрещення Господня, — тому Предтечу називають ще Іоанн Хреститель: ось ми розібралися з двома іменами Іоанна — «Предтеча і Хреститель». Про те, чому Іоанна Хрестителя називають пророком, трохи пізніше.

Але що ж ми знаємо про життя найвеличнішого з людей?

Іоанн Предтеча (в народі Іван Хреститель) народився за шість місяців до Ісуса в сім'ї священника Захарії, історики датують подію 6 – 2 роками до нашої ери. Мати Іоанна Єлизавета і мати Ісуса доводилися один одному родичками. Батьки Іоанна були старими, коли Господь послав їм сина. З милості Божої дитина unikла смерті серед тисяч дітей Віфлеєму і його околиць під час побиття немовлят, влаштованого за наказом Ірода Великого — правителя тих місць і батька того самого Ірода Антипа, який майже через тридцять років накаже відтяти голову пророка.

Батьки Іоанна померли, коли він був маленьким, і, швидше за все, Предтеча виховувався в одній з релігійних громад в пустелі. Відомо, що пророк носив грубий одяг, прихоплений шкіряним поясом, харчувався диким медом і сараною, багато молився. Коли Іоанну виповнилось тридцять, Господь покликав його до пророчого служіння. Іоанн став «голосом волаючого в пустелі». Тут пустеля — це серця людські, і головне завдання Іоанна Хрестителя була підготувати людей до прийняття Спасителя, закликавши їх до покаяння, вказати, Хто Він.

Іван Предтеча проповідував, кажучи: «Йде за мною Сильніший мене, що Йому я негідний розв'язати ремінь взуття Його; я хрестив вас водою, а Він хреститиме вас Духом Святим». Під час однієї з таких проповідей на річці Йордан Іоанн Предтеча і зустрів Ісуса.

Хрещенням Ісуса в річці Йордан пророк Іоанн завершив головне призначення свого життя. З цього моменту він починає безстрашно викривати людські пороки, не роблячи різниці між тим, простий це людина або можновладець. Ні, пророк Іван



не був революціонером, він не підтримував екстремістські настрої тих, хто шукав ватажка, готового підняти бунт проти ненависних римської влади Іудеї того часу. Він закликав не до зовнішніх подвигів, а до внутрішніх перемог — над своїм гріхом, своєю несвободою йому.

Як пише історик Йосип Флавій, Іоанн навчав іудеїв «вести чистий спосіб життя, бути справедливими один до одного і побожними у ставленні до Предвічного». Тим, хто питав, що робити, Іоанн відповідав: «У кого дві сорочки, нехай поділиться з бідним, а хто має поживу, нехай вчинить так само». Слідом за стародавніми пророками Предтеча не відокремлював віри від милосердя, він не вимагав від солдатів, щоб ті кидали службу: «Ніколи не примушуйте, що не вимагайте, не робіть доносів і задовольняйтеся платнею своєю». Навіть зневажуваним митарів, податківцям, він не забороняв займатися своєю справою, аби вони остерігалися «стягувати більше, ніж треба». Праведність Іоанна викликала повагу навіть у тих, кого він викривав. Євангеліє повідомляє, що правитель Ірод Антипа охоче слухав пророка.

Як і більшість пророків, Іоанн Предтеча закінчив своє життя мученицькою смертю, історики вважають, що це сталося близько 30 року по РХ. На той час Іудеєю правив вже не стільки Ірод Антипа, скільки його коханка – підступна розпусниця Іродіада, законна дружина його рідного брата. Пророк Іван Хреститель не раз публічно викривав це кровозміщення, цей злочинний зв'язок, за що його і зненавиділа Іродіада, яка домоглася, щоб пророка запроторили до в'язниці. Але і цього було мало для перелюбців, чие ім'я ще за життя стало символом розпусти, підступництва, підлості. Одного разу, на бенкеті в честь дня народження Ірода Антипа дочка Іродіади – Соломія танцювала для нього, і в нагороду за танець мати намовила її попросити у царя смерті пророка. Іоанну Хрестителю відтяти голову, і Соломія принесла її на блюді.

Злодійство і Іродіади, і її дочки Соломії не залишилося безкарним. Суд Божий відбувся над усіма учасниками

трагедії — Іродом, Іродіадою, Соломією – ще при їхньому земному житті. Соломія, переходячи взимку річку, провалилася під лід, і крижина перебрала їй горло — тіло віднесло течією, і матері принесли тільки голову. Ірод і Іродіада під час землетрусу були поглинені землею. Імена цих людей стали символом шаленого гріха.

Церква відзначає відразу кілька свят, пов'язаних з Предтечею: 6 жовтня — зачаття, 7 липня — Різдво Івана Хрестителя, 11 вересня — усікновення глави, 20 січня — собор Іоанна Хрестителя на честь свята Хрещення, 9 березня — перше і друге знайдення глави Іоанна Предтечі, 7 червня — третє знайдення голови.

Різдво Івана Хрестителя, яке святкуємо 24 липня, — найбільше і найголовніше з усіх свят на його честь. Це християнське свято збіглося зі святом Івана Купала, яке наш народ відзначав у дохристиянські часи. Професор Степан Килимник так писав про празник, який в народі отримав назву Івана Купала: «Свято, яким закінчується літній сонячний цикл річних календарних дохристиянських свят, — це свято молоді, хлопців та дівчат — Купало або Купайло, що з часом, після прийняття християнства, з'єдналося із святом церковним — народженням Іоана Хрестителя. Тому й носить це свято подвійну назву — Іоана Купала. Купальська обрядовість та пісні належать, як гаївки та коляди, до найдавніших часів, до первісних поезій та ритуалів на честь життєподателя — сонця».

У різні часи Церква намагалася побороти язичницькі традиції у святкуванні Різдва Івана Хрестителя, але зрештою заспокоїлася в цьому питанні. Адже багато релігійних свят зуміли поєднати в собі християнські і язичницькі традиції. Тільки не треба забувати, що 24 липня народився святий Іоан — визначна і героїчна особа, останній зі старозавітних пророків і перший з Христових апостолів. «Він буде великий в очах Господніх», — сказав ангел Господній Іоановому батькові Захарії ще до народження довгоочікуваного сина. І справді, його життя ланцюгом героїзму, жертви і покути.

Ця книга — крихти одкровенень, спостережень, зауваг і мудрих приписів, «кристали днів світлящих» чоловіка великого вродженого обдарування і світотворчого вишколу, якого називали «незнищенним стариком», карпатським Сократом, Вічником і Світованом. За сто літ він світ перейшов уздовж і впоперек, торуючи дорогу до самого себе. Ці записи — те, що не ввійшло ні до Заповітів, ні до Сповіді на перевалі духу, ні до Штудій під небесним шатром.

«А так: для сього не треба й очей — доста повіками чути протяг, що тягне через вушко голки...»

Либонь, один лише раз я піддався заздрості. Було се в Абхазії, де ми висаджували пробні каучукові ліси. Відшуміла злива, та така, що несла гримучою рікою стовбури дерев і трупи звірів. Я йшов вуличкою і раптом учув стогін. Людський стогін. Крізь густий живопліт ірги та жимолості побачив я нужденного чоловічка — забр'юханого, мокрого, босого і в дірявих штанах. Ріка віроломно підмивала його дворище, забирала берег цілими грудями. А він, нещасний, пхав у ті вирви хмиз, солому, якось се перев'язував і кріпив камінням. Вода виривала з рук віхті, облизувала каміння і тягнула на дно, та все ж спадала. Чоловік воду перемагав. Довге волосся падало йому на очі, і він його відкидав, як хворост. Готовий був видерти чуприну і кинути в мощення забереги, бо матеріалу бракувало. А може, він просто не мав за що постригтися...

Я впізнав сього мегрела: він був звіроломом, доста невдатним, і все зароблене пропивав. А тепер, сам

стогнучи, як зранений звір, спасав свій терен від дикої ріки. І я йому позаздрив: чоловік стояв на своїй землі і утверджував її руками, зліплював кров'ю. Нещасний, він мав яке-не-яке, але своє гніздо. А я такого не мав. І не мав тепер що спасати, не мав що захищати нігтями й зубами...

Мені було порожньо, і ноги повели мене в духан. Але сам пити я не міг. Купив жбан вина, сиру, буханець хліба і пішов до того бідаки.

«Я хочу випити з тобою і скропити вином твій берег, аби він стояв, як скала».

Мегрел ударив себе в запалу грудину:

«Добре, але я не маю горняток. Ріка забрала все начиння».

Може, він брехав, може він усе пропив...

«Не біда, — сказав я. — Будемо пити з лопухів. Лопухи залишила ріка?»

«Лопухи залишила».

І ми згорнули тверде листя в цівки і пили з них густе, як наше мовчання, вино. Нам було про що з ним помовчати...

Тоді, на чужому напіврозореному обійсті на березі чужої ріки, я загадав, що колись повернуся у свій Сріберний край і зліплю собі маленьку хижку. Свою.

СПОЧУТЛИВІСТЬ — ПЕРША ПРАВДА

Правда понад жалість — так кажуть тверді правдолюбці. Либонь, тому й тверді, що затверділи серцем. А я вважаю, що спочутливість — понад усе. З неї й починається перша правда світу. Її більше в милосерді, ніж у справедливості.

Людам треба мирволити (є таке давнє, повноваге слово), себто — давати мир і волю їх бентежним

душам.

Для малодухих маю ще один пам'ятний відбиток зі своєї планиди. У поліклініці, де я склив вікна, служив немолодий уже масажист. Золоті руки мав той чоловік, я б сказав — зрячі. Бо кождо кісточку, кождий суглобик, кождий нерв хворого ті руки неначе виділи. І чинили дива. «Масаж, — казав він, — се заклинання тіла, поступове вигнання з організму зайвої, хворої речовини, переливання одної енергії в іншу. Се доторк двох кресал, що ви-кресують іскру життя. Ворожба рук!»

Дійство своє він починав із пальців ніг. Один палець масажував п'ятьма способами, кождо ділянку по-іншому. Десь — подушечками пальців, десь — кісточками, а десь — нігтями. Легко, вкрадливо оброблялися глибинні життєві точки, замурувані солями. І коли той панцир нарешті розтрощений — радісний біль народження пробігав нервами. Пальці його в глибинах плоті невтомно добиралися до криниць нервової сили. І ними, наче струм електричними дротами, починала колоритити обнова життя. Життя, що струменить від трепетного клубка в грудях, який ми називаємо душею.

Загад масажиста — розчистити сі животворні проходи, захарашені всяким мотлохом нашого тривку, брудом довколишнього світу і брудом власних думок. Масаж той був — як вино. Спочатку збуджував, відтак п'янив, затим розморював.

Далі буде!

Вітальна світлиця - «Перевесельце»!

<p>У Сомковій Долині відзначили: Задосенко Ніна Іванівна 12.05 - 65, Старець Ганна Іванівна 21.05 - 80!</p> <p>У с. Яблуневе відзначили: Скорина Сергій Миколайович 02.05 - 60, Опанасенко Григорій Андрійович 06.05 - 65, Храмцова Ольга Юрївна 25.05 - 70, Здебська Валентина Юрївна 24.05 - 80!</p> <p>Многая літа в мирі!</p>	<p>У Старій Оржиці святкували: Ващенко Володимир Миколайович 05.05, Козак Володимир Андрійович 07.05 - 60, Шмагель Микола Іванович 23.05 - 65, Рибалка Ольга Яківна 04.05 - 85!</p> <p>У Любомирівці відзначали: Завертайло Любов Харитонівна 16.05 - 70, Кулик Ганна Іванівна 13.05 - 75, Струк Василь Володимирович 23.05 - 85!</p> <p>Многая літа!</p>	<p>У с. Студеники зустріли ювілей: Прокопюк Світлана Володимирівна 04.05, Ільєнко Світлана Григорівна 09.05, Остапенко Наталія Григорівна 31.05 - 60, Тесля Михайло Миколайович 20.05 - 65, Шульга Григорій Степанович 04.05 - 70, Пиріг Марія Никифорівна 24.05, Сусленко Катерина Григорівна 26.05 - 80!</p> <p>Вікуйте у щасті!</p>	<p>У Гостролуччі святкували: Щербина Валерій Федорович 04.05 - 60, Голубкін Микола Михайлович 20.05, Лещенко Василь Миколайович 22.05 - 65, Сарафанова Любов Олександрівна 25.05 - 70, Медведєва Ольга Іванівна 16.05 - 75!</p> <p>У Новій Оржиці святкувала: Липовенко Наталія Володимирівна 20.05 - 65!</p> <p>Миру і довголіття!</p>	<p>У Паришківці відзначили: Стародуб Марія Миколаївна 11.05 - 60, Моцар Наталія Іванівна 11.05 - 65, Владовець Іван Павлович 25.05 - 70!</p> <p>Миру і щастя!</p>
<p>У Двірківщині зустріли: Карнаух Людмила Володимирівна 31.05 - 65, Комісар Ніна Митрофанівна 05.05 - 70, Булан Людмила Володимирівна 15.05 - 70, Виштак Віра Степанівна 08.05, Лахненко Анастасія Никифорівна 14.05 - 75, Рубан Любов Миколаївна 04.05, Сердюк Ганна Федорівна 06.05 - 85, Федина Ганна Панфілівна 28.05 - 85!</p> <p>Миру і злагоди!</p>	<p>У Семенівці зустріли: Мельничук Ніна Андріївна 12.05, Кондратенко Ольга Степанівна 22.05 - 70!</p> <p>У Козлові святкувала: Дзюбенко Любов Андріївна 16.05 - 65!</p> <p>Вікуйте у мирі і щасті!</p>	<p>У Вознесенському відзначили: Сук Володимир Віталійович 22.05 - 60, Котляренко Ганна Миколаївна 27.05 - 65, Савета Володимир Васильович 21.05 - 70!</p> <p>Миру і довгого віку!</p>	<p>У с. Переяславське зустріли ювілей: Шевчук Тетяна Миколаївна 23.05 - 60, Барабаш Микола Іванович 20.05 - 75, Лимаренко Марія В'ячеславівна 27.05 - 95!</p> <p>Миру і щастя!</p>	<p>У Русанові відзначили: Соловей Володимир Іванович 26.05 - 60, Хамбір Ольга Миколаївна 31.05 - 65, Багаліка Віктор Іванович 25.05, Пецух Лідія Іванівна 26.05 - 70!</p> <p>Миру і долі!</p>

Керівництво та працівники Групи Компаній «Нива Переяславщини» щиро, з роси і води зичать пайовикам-ювілярам многая літа, тепла від сонця і людей! А «Перевесло» запрошує вас надсилати на електронну адресу pereveslo@ukr.net або передавати привітання через відповідальних по населених пунктах - для пайовиків безкоштовні!

Календар магнітних бур на червень 2026: 4 червня: помірна буря (К-індекс 4), 9 червня: помірна буря (К-індекс 4), 11 червня: дуже сильна буря (К-індекс 6), 12 червня: сильна буря (К-індекс 5), 13 червня: помірна буря (К-індекс 4), 14-15 червня: слабкі магнітні бурі.

Міжрайонний інформаційний бюлетень
Групи компаній «Нива Переяславщини»
Розповсюджується на Бориспільський та
Броварський райони Київської області.
Віддруковано - ТОВ «МЕГА-ПОЛІГРАФ»
Наклад- 3200 примірників

08420, Україна

Київська обл., Бориспільський р-н,
с. Переяславське, вул. Привокзальна, 2
<http://niva-group.com>

Матеріали номера підготувала Г. Третяк
Редагування і верстка - М. Нанінець